

Templom József versei

Húsvét

Azt hittük mindent beborított a sötétség,
Mindent eluralt a homály,
Ám harmadnapra fölragyogott a FÉNY,
Többé már nem ugyanaz lett e világ.

Bár ugyanúgy tévelygünk-botladozunk,
S árnyékunk súlya egyre nyom.
Lehet, hogy Őt még soha meg nem láttuk,
A kertünkben sem terem más, csak a gyom.

Azt mondta: Ő az ÚT, az Igazság és az Élet,
De nem találjuk sehol a Kaput,
Hol a Hozzá vezető szűk ösvényre léphet
A kereső, aki így talán már a Hidra is feljut.

A homály azonban elfedi előled, s úgy érzed,
Hiába nyújtod ki a kezed,
Csak a remény és hit tart meg most téged;
Hogy láthatja majd egyszer Őt a szemed.

Számon tartja minden bárányát a Jó Pásztor,
Visszatér újra, meg újra értük,
Lehet, hogy szíved feleslegesen gyászol,
Mert elküldtek minket, s újra köztetek élünk:

Hogy lehozzuk egyre lejjebb a Krisztus-hálót,
Az irgalom-kegyelem ajándékát,
Hogy kitárjuk, az egyszer már kinyitott kaput,
Melyen a sokaság most majd először lép át.

A döntő lépés azonban Övé volt,
Nála-nélkül nem lenne itt most fény,
A Világ-világossága nekünk Ő volt,
Lehet, hogy bennünk most is itt él.

Nézz a szemünkbe! Megláthatod benne Őt,
A mindenkiért visszatérő Megmentőt.

Csodák nélkül

Mottó: "Tán csodállak, ámde nem szeretlek"

Csodák nélkül vajon elhiszitek?
Vajon elég lesz-e ez a tekintet?
Elég-e, ha szemem szemedbe néz?
Elég lesz-e, ha vár rád egy kéz?

Csodák nélkül erős lesz a hited?
Bánat, félelem, lefogja-e kezéd?
Bú-bajt sodor-e feléd a szél,
Vagy hallod, hogy hitünkről regél?

Csodák nélkül vajon tudhatod-e,
Vajon elég lesz-e a szeretete?
Elég-e, ha szívét rakja eléd?
Jézus-e az, ki szemedbe néz?

Vagy tán újra a csodák kellenek?
Sorjázzanak újra a bűvös jelek?
Akkor ismersz-e fel Jézusként,
Ha keresztben leszek újra én?

Ha újra fennáll a hegyen a kereszt?
Ha a gyűlölet újra a keresztre szegez?
Kellenek-e így a csodás jelek?
Kellenek-e mindezek neked?

Csodák nélkül vajon felismered,
Ha téged várva megállok előtted?
Elhiszed-e, hogy itt járok én?
Elhiszed-e, hogy vár még remény?

Csodák nélkül vajon vállalod-e?
Szíved rejtett álmát kitárod-e?
Kirakod-e mit őriz a lelked?
Kimondod-e, hogy felismerlek?

Hit és remény

Szeretném, ha hangom megérintene,
Szívem sóhaja eljutna szívedbe,
Szemem fényét tükrözné a szemed,
Felébredne suton ülő lelked.

Szeretném, ha elindulnál felénk,
Elkezdenéd élni, amiért leszülettél,
Életed értelme nem távoli eszmény,
Tanítások sora végre nem csak remény.

Szükség van Rád is, hogy befejezhessem,
Amit kétezer évvel ezelőtt elkezdtem,
Amihez akkor erőm nem volt elég,
Amihez akkor hiányzott sok ezer kéz.

Hetvenkétezer Ember kell most ehhez,
Ha Ember leszel, megleled itt a helyed,
Közénk tartozol, de vállalnod neked kell,
Kereszt alá állva, válladon nagy a teher.

Csak Te vagy, aki kimondhatja mindezt,
Aki úgy dönt, életed Emberként éled,
Aki följánlja sorsát, lelkének fényét,
Aki föladja vágyát és büszkeségét.

Te vagy, aki vállalja üvöltve is a leckét,
Szétszakadva is vállalja minden tettét,
Aki föl vállalja értem és értünk a keresztet,
Kimondja nyomban, kezem ne ereszd el!

Együtt megfogva újra egymás kezét,
Közösen haladva halljuk egymás szívét,
A világban új hajnal szórja szerte szét,
Új Föld és új Ég ragyogó ígérét.

Nélküled, s nélkülük újra egyedül leszek,
Fennállhat majd újra a hegyen a kereszt,
S kereszt alatt állva hiába kérdezed,
Embernek lenni most, vajon miként lehet?

Hajdu Bálint

Mindennapi kenyérünk

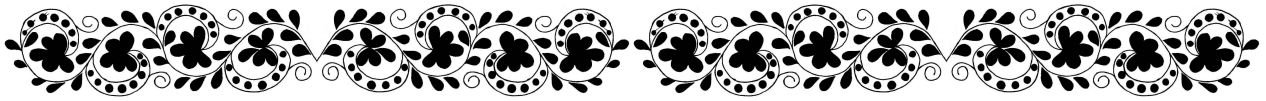
Lelked mélyén Tisztaszoba
Benne lakik a Jézuska
Ha lelkedben a szobát nem talárod
Urunkat is hiába várod

Lelked fényét önmagában
Lásd meg lényed valójában
Igaz való Igazságban

Szól a lélek vajon maghallod-e
Szól a harang, s az asztalon bűnbánat szentsége
Megújulásra kész hitünk kovásza
Lelkünk üdvözítő fohásza

Tisztaszoba vár lelked mélyén
Üdvözülés fénye van legvégén
Szeretet teljességében, csendesedik a lényed
Az őslélek fényessége ragyogja be a léted.

Templom József

KÉRLELVE SZÓLÓ

Itt állok Istennel egyedül a hegyen,
Kérlelve kérem, csak ne úgy legyen,
Mint egykoron a Koponya hegyen.

Magányosan álltam a világ fejedelmével szemben,
Csak Édesanyám és Kedvesem fogta volna a kezem,
Keskeny híddá válhatott így csak a testem és a lelkem.

Itt járok újra köztetek, s nyújtom felétek a kezem,
Hetvenkétezer szív dobbanása új utakat terem,
Csak(?) ennyi kell, ki meghallja szavam, hogy ne úgy legyen.

Meghalld szívedben kinyíló virágom szavát és érezd!
Egymás szemébe nézve magasan szárnyal majd a lélek.
Többé már magamra hagyottságtól, magánytól nem félek.

Kitárul a kapu, s a hídra feljuthat minden ember.
Tudom már, hogy együtt van, megvan az a hetvenkétezer,
Ki hallja szavam, ki megérzi hívásom és most felkel.

Elindulsz, keresel kő alatt, fában és a szélben,
Megléljük, megtaláljuk egymást, egymás szemében.
Felismer az, kinek dallá vált virágom a szívében.

Így lesz majd tudom. Most itt állok a hegyen,
Az út vége most, csak ne úgy legyen,
Ne álljon újra kereszt a hegyen!

Úgy legyen!

Krizsevac - Medjugorje

2006. 11. 26.

